

16+

ВОЖОК

ISSN 0132-5957

Часопіс сатыры і гумару

6 • 2021
чэрвень

СЕНЬЁР ПАМІДОР

CASINO

БАР

ФАСТ-
ФУД

САЛОН
прыгажосці

МАСАЖ

Дзіцячыя
ЦАЦКІ

РАМОНТ
АДЗЕННЯ

ВЫРАБ
КЛЮЧОЎ

РАМОНТ
ТЭЛЕФОНАЎ

ФЕРМЕРСКИ РЫНАК

Калі
патрэбны памідоры,
то гэта да мяне...

Павел ГАРАДЦОЎ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Думкі ўголас

- Песіміст — гэта чалавек, лепшыя гады якога праходзяць у чаканні горшых часоў.
- Увесь час на сваім месцы стаяць толькі помнікі.
- Заклік «Жыць па сродках» звернуты, як правіла, да тых, у каго якраз і няма сродкаў.

Уладзімір БАБРУЙСКІ.

• Заапарк — адзінае месца, дзе яшчэ можна адчуць сябе Чалавекам.

Сяргей ГАЛАВЕЦКІ.

• Самакрытыка — гэта калі гаворыш пра сябе тое, што думаеш пра іншых.

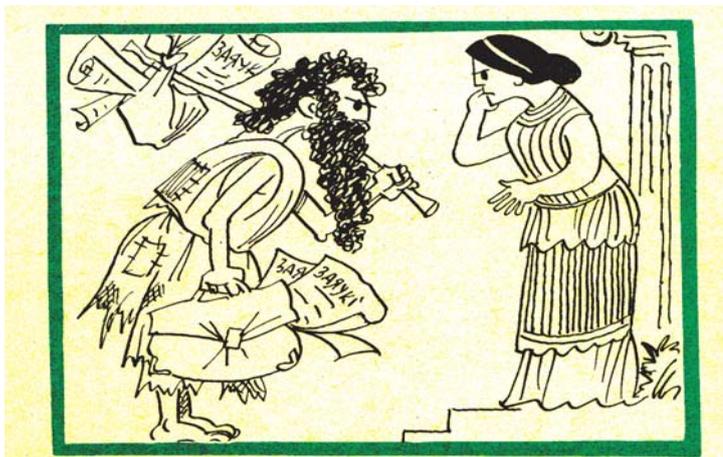
• Той, хто ўступае ва ўладу, павінен памятаць: на звалцы гісторыі заўсёды ёсць месца.

• Смелыя рашэнні прымаюцца і з перапуду.

Уладзімір ШКАБРОЎ.

«Вожык», № 1, 3, 6, 10, 1999 г.

АДЫСЕЯ СУЧАСНАГА АДЫСЕЯ

- Дзе ты прападаў, Адысей?
- Для завода загатоўкі выбіваў.

- Ты куды, Адысей, у рабочы час?
- Кажуць, у магазін залатое руно прывезлі.

— Ішла б ты дадому, Пенелопа.

Мікалай ГУРЛО. «Вожык», № 11, 1975 г.

ІШЛІ БЮРАКРАТЫ...

АТЫ-БАТЫ

ЗАЯВА

ГУМАРЭСКА

Я, грамадзянін Сідараў, прашу змяніць мне прозвішча. За сваё жыццё я столькі наслухаўся несправядлівых папрокаў, кпінаў і насмешак, што цярпення майго больш не хапае. Амаль штодня калі не па радыё, то ў газетах і нават на высокаўзроўневых нарадах чую адно і тое ж: «Даць пад хвост, як Сідаравай казе!», «Драць, як Сідараву казу!». А іншы раз пачуеш пра гэту самую сідараву казу такое, што вушы вянуць. Знаёмыя праходу не даюць: «Што, Сідараў, не задралі яшчэ тваю казу?»

А ў мяне і казы той ніколі не было. Ці вось яшчэ: жук і жаба, калі няма вінаватых, скланяюць тры прозвішчы — Іваноў, Пятроў, Сідараў. Нядаўна ў нашым працоўным калектыве зладзеі завяліся. Прыехаў начальнік міліцыі, сход сабраў і трасе кулаком: «Мы гэтых Івановых, Пятровых, Сідаравых выведзем на чыстую валу!».

Пры чым жа тут я, Сідараў? Ёсць у нас два Івановых і адзін Пятроў. Можна, яны і цягнуць, — не ведаю, але навошта мяне прыпісваць да той хеўры?

Так што вельмі прашу змяніць мне прозвішча. На якое? Мне падабаецца — Гагарын. Не адмоўце, калі ласка.

З павагай!

Пакуль што СІДАРАЎ.

Скапіраваў Мікола КАРАЛЁЎ.

ПРАТАКОЛ

Слухалі: Як выкараніць фармалізм і заарганізаванасць, развіць актыўнасць і ініцыятыву, як пазбавіцца ад шаблонных, заезджаных прыёмаў і сродкаў і перабудаваць сваю работу.

Пастанавілі: 1. Прыняць удзел у барацьбе за выкараненне фармалізму і заарганізаванасці. 2. Усімі сіламі развіваць актыўнасць і ініцыятыву. 3. Шырэй практыкаваць рашучае пазбаўленне ад шаблонных, заезджаных прыёмаў і сродкаў. Мэтанакіравана, настойліва перабудоўваць сваю работу.

Старшыня...

Сакратар...

Копію зрабіў
Уладзімір ШКАБРОЎ.

г. Бабруйск.

«Вожык», № 4, 2000 г.

Ліса з граблямі

Гродзенская вобласць. Англічане сцвярджаюць: «Лісу не зловіш двойчы ў адну і тую ж пастку». Славяне, між тым, зусім не здзіўляюцца таму, што

чалавек можа двойчы наступіць на адны і тыя ж граблі.

Нядаўна рэвізоры правярылі дваццаць прыватных аптэчных сетак і адну дзяржаўную. У аптэцы № 1 г. Ліда ТАА «Арніка-Люкс» яны не далічыліся 12 пазіцый лякарстваў беларускай (расійскай) вытворчасці, абавязковых для продажу ва ўсіх падобных установах. З'явіўшыся там у другі раз, кантралёры ўбачылі нявыпраўленыя недахопы...

Навучыць прадпрыемства выконваць законы паставілі ў Міністэрстве аховы здароўя і прыпынілі сваім рашэннем дзеянне спецыяльнага дазволу

на ажыццяўленне фармацэўтычнай дзейнасці на 15 дзён у 16 аптэках па ўсёй рэспубліцы. Няўжо зноў на граблі?..

Віцебская вобласць. Пакуль мясцовыя аматары рыбалкі чакалі магчымасці займець вялікі ўлоў, два камерсанта, наадварот, выцягнулі залатую рыбку. Узялі ў арэнду (ад 15 да 20 гадоў) тры возеры ў Полацкім раёне, але абавязальствы па стварэнні спрыяльных умоў для «простага рыбака» выконваць і не збіраліся. Стаянкі для аўтамабіляў не абсталявалі, а прычалы для лодак і масткі пакінулі ў аварыйным стане.

Як рыба на кручку

Да таго ж, адзін з часовых уладальнікаў нашкодзіў навакольнаму асяроддзю: самавольна ссек дрэвы, забрудзіў лес каля вадаёма і іншае.

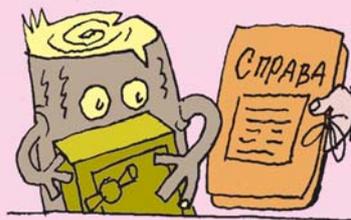
Цяпер арандатары заскакалі як рыба на кручку. Урон прыродзе ацанілі ў суму тры тысячы рублёў, іх давялося аддаць у даход дзяржавы. Супрацоўнік таварыства прыцягнуты да адміністрацыйнай адказнасці.

Іншая песня

Гомельская вобласць. «Если долго мучиться, что-нибудь получится», — спявала ў савецкі час Ала Пугачова. Вось і ў дырэктара аднаго ТАА сапраўды нешта атрымалася. Замест таго, каб у 2016–2019 гадах пералічыць у бюджэт падаходны падатак з зарплаты работнікаў

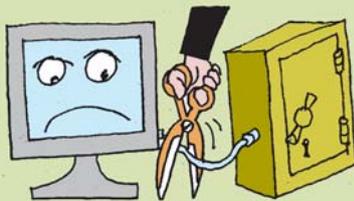
у памеры больш за 108 тысяч рублёў, ён цягнуў час. Грошы ў дрэваапрацоўчага прадпрыемства былі, але іх накіроўвалі на другія мэты.

Урэшце насуперак словам песні да кіраўніка прыйшло не шчасце, а... міліцыянеры. Узбуджана крымінальная справа.

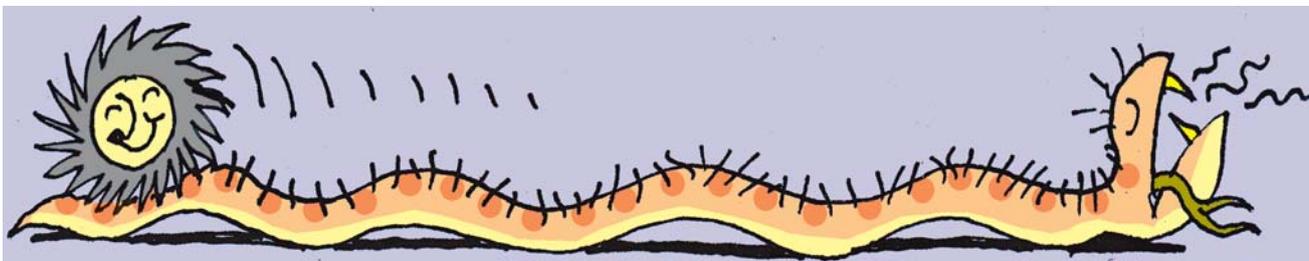
Брэсцкая вобласць. «Дзе не пераскочу, там падлезу», — вырашыў брэсцкі камерсант, які даўно займаўся паслугамі падключэння кабельнага тэлебачання і інтэрнэту. Спачатку ён стварыў тры таварыствы з абмежаванай адказнасцю ў Брэсце, Пінску і Жодзіне. Калі ж выручка пачала расці, то зарэгістраваў новыя кампаніі, каб не плаціць падаткі на дадатковую вартасць

Падлез

ды прыбытак. Спрытнага незаконна карыстаўся спрошчанай сістэмай разліку апошніх для падтрымкі малага прадпрыемальніцтва, што каштавала бюджэту амаль 5 мільёнаў рублёў.

Пралазы рызыкуе свабодай: арганізатар схемы і службовыя асобы фірм могуць трапіць за кратаы. Іх маёмасць арыштавана, вядзецца папярэдняе расследаванне.

Прывітанне, шаноўны дружа Вожык!

Падкажы, чаму жыхары г. п. Плешчаніцы ці навакольных вёсак не могуць набыць мужчынскія гумавыя боты ў мясцовым магазіне? Няма іх у продажы і ў лагойскім універмагу.

Недалёка ж у вёсцы Мятлічыцы знаходзіцца прадпрыемства па вытворчасці такога абутку. Раней боты спачатку везлі ў Мінск, а потым адпраўлялі ў Лагойск ды Плешчаніцы. Толькі цяпер, пасля шэрагу пераўтварэнняў у абласной спажывецкай кааперацыі, гэтыя вырабы, няйкакш, згубіліся недзе ў сталіцы...

Можа, адказным асобам варта нешта зрабіць, каб людзі не чакалі пятніцы, калі на кірмаш прыедзе прыватнік з гумавымі ботамі?

Сяргей ЛАПЦЁНАК,
г. Мінск.

Добры дзень, калючы братка!

«Ніхто нікому ў гусце не ўказчык: адзін любіць гарбуз, другі – свіны храшчык», – кажуць у народзе. Узгадаў гэтую прыказку, калі выпадкова звярнуў увагу ў магазіне на

прадукцыю ЗАТ «Дзяржынскі мясакамбінат».

Пра густы, вядома, спрацаца не будзем, бо марная справа. А вось пра маркетынг хочацца крыху паразважаць. Мясакамбінат выпускае пад гандлёвай маркай «Родныя мясціны» сасіскі з адметнымі назвамі: «Сасісачкі кролікі», «Сасісачкі качачкі», «Сасісачкі цялячыя», «Сасісачкі індзюшыныя з сырам». Па-першае, «кролік» па-беларуску – гэта трус: значыць, сасіскі трусіныя. Па-другое, калі ўжо адны мясныя вырабы называюцца памяншальна-ласкальна, дык тады крыўдна за іншыя (ды і серыя ў іх адна). Яны павінны гучаць няйкакш як трусікавыя, цяляткавыя, індзюшаняткавыя...

Прадаецца яшчэ і вяндрліна «Курино». Нават не ведаю, як правільна паставіць націск і што ўвогуле азначае такая назва. Альбо каўбаса «КОЛБАСА.ВУ». Гэта як зразумець? Вядома, што .ву – нацыянальны дамен для Рэспублікі Беларусь, асновай з'яўляецца код ВУ. Таму цікава: такая

назва каўбасы патрабуе рэгістрацыі даменных імён альбо не?

Асабліва ж мяне заінтрыгавала яшчэ адна пазіцыя – прадукт са свініны «Сальцічон». Ніводны слоўнік беларускай мовы не змог патлумачыць значэнне гэтага слова. Здаўна ведаю сальцісон – каўбасны выраб са спрасаваных вараных субпрадуктаў, ды тут нешта іншае, больш эксклюзіўнае...

Мабыць, нечага не разумею, ды ўсё ж падаецца, што любы крэатыў павінен адпавядаць нормам правапісу, заканадаўства і ўвогуле цвярозаму розуму. Ці маю я рацыю?..

Юрый ВЯРБІЦКІ,
г. Паставы.

Сардэчна вітаю, паважаны Вожык!

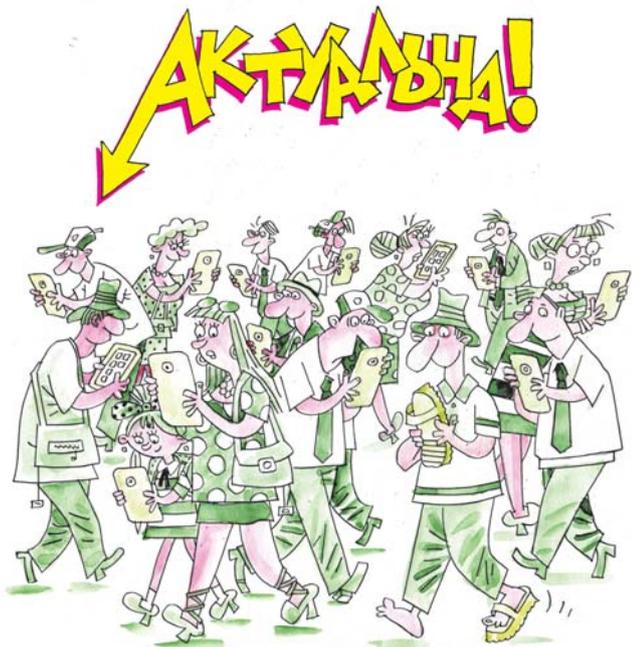
Як толькі пачынае цяплець, гараджане ўцякаюць ад тлumu і шуму на прыроду... Нядаўна ў лесе каля Магілёўскага абласнога супрацьтуберкулёзнага дыспансера людзі распалілі мангал на сухой траве паміж маладых хвойных дрэў. У выніку агонь знішчыў насаджэнні на плошчы 7 тысяч квадратных метраў. На месцы пікніка засталіся непагашаныя вуглі, пластыкавыя бутэлькі, рэшткі ежы, упакоўкі ад прадуктаў.

Калі ўжо некаторыя людзі перастануць быць эгаістамі і навучацца расслабляцца так, каб прыродзе не даводзілася адпачываць пасля знаёмства з імі?

Ірына КАРАСЬ,
г. Чавусы.

Алег ГУЦОЛ.

Мікола ПРГЕЛЬ.

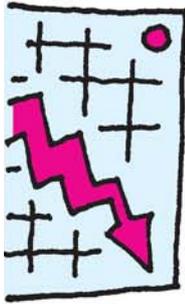
Аляксандр ШМІДТ x 2.

Пётр КОЗИЧ x 2.

Васіль НАЙДЗІН

УСЁ!
ПРАВ!
ДАЖА!
ІРАНЕСКА

- У ваших руках, таварыш Цялёпкін, такі важны, адказны ўчастак работы! А што адбываецца на ім? Ні парадку, ні дысцыпліны...
- Згодзен з вамі на сто працэнтаў...
- Забыліся, калі планы-заданні выконвалі.
- Правільна кажаце, кожны месяц завальваем.
- З году ў год!
- Усё правільна. З месяца ў месяц, з году ў год...
- Якасць – горш не прыдумаеш. Усё ідзе на склад. Рэалізацыя прадукцыі – мізэрная...
- Усё правільна. На кантролі, на выхадзе ніхто не можа зразумець, што вырабілі-скляпалі. Таму і не бяруць.
- І дысцыпліна – на нулі...
- На абсалютным. Вось яшчэ тры паведамленні з міліцыі. У рабочы час прыклася. А вечарам дабавілі. Бойку ўчынілі.
- Куды ні кінь – вузкія месцы, праблемы...
- Усё правільна. Ёсць пытанні.
- А хто ж іх, дазвольце пацікавіцца, вырашаць будзе? У ваших руках такі адказны ўчастак... Тут бы кінучь у бой грамадскія фарміраванні, прыціснуць гультаяў і п'яніц рублём, адправіць іх у адпачынак у люты мароз! Глядзіш, і возьмуцца за розум. І паказчыкі работы будуць іншыя. Звернуць увагу спажывуцы на вашу прадукцыю...
- Правільная пастаноўка...
- Вы пачакайце. У вас бясконцыя нарады, сходы, пасяджэнні. Сотні пастаноў і рашэнняў! Каму патрэбны гэтыя цыркуляры?! Што за стыль работы, што за формы, што за метады?
- Згодзен поўнасьцю. Аджыўшыя формы, старыя метады.
- Вось так вы перабудаваліся! Газет не чытаеце? Не ведаеце нават, што такое інвестыцыі, нанатэхналогіі.
- Правільна прыкмецілі. Не ведаю, не чытаю. Няма калі. Кіраваць трэба...
- О-о-о, таварыш Цялёпкін! Далёка заехалі...
- Усё правільна. Далей ужо няма куды.
- Тады будзем рабіць аргвывады...
- Даўно пара... Прабачце, не разумею.
- Ёсць прапанова перакласці гэты цяжкі воз з адных плячэй на другія. Дадзім вам лягчэйшы ўчастак работы. Праўда, з меншым акладам...
- Зусім не разумею вас, паважаны Іван Іванавіч! У корані і прынцеіпе няправільна...
- Чаму ж?
- Я заўсёды прыслухоўваўся да парад і ўказанняў зверху. Прызнаваў крытыку, нікому з начальства ніколі не пярэчыў. Ва ўсім і з усімі пагаджаўся. А вы прапануеце перайсці на лягчэйшы ўчастак. Гэта ж самае балючае пытанне. Глобальнае! Таму пратэстую! Першы раз у жыцці. Заўважце, ад душы і ад чыстага сэрца.

Сяргей ЛАПЦЁНАК

Мініяцоры

Як сябе ні пахвалі —
Мы зусім не каралі:
З дапамогай вакцинацыі
Пазбягаем «каранацыі».

«Чакаць ці даганяць —
цяжэй за ўсё!» —
Вядомае выслоўе.
Мудрасць. Глыба.
Але як азірнуцца на жыццё,
У ім цяжэй за ўсё
даецца выбар.

Калі, і зблізку гледзячы,
Ад праўды не адрокся,
На цёплым месцы седзячы, —
Пільнуй, каб не апёкся.

Без клопатаў жывеш?
Пра шчасце не прасі.
Як яйкі не паб'еш —
Яешні не з'ясі!

А вывад нам дае адзін
Твой алгарытм падліку:
Ці з невялікім пяць гадзін,
Ці пяць хвілін — з вялікім.

Жыццё — гляджу са скрухай —
Дрыгну напамінае:
Чым болей робім рухаў,
Тым болей угражаем.

Былі і благія, і добрыя дні,
Ёсць шмат чаго паўспамінаць...
Больш за паўстагоддзя
збіраў камяні —
Дакуль будуць іх раскідаць?..

Мікола КАМАРОЎСКИ

Дыялогі-
КАМАРЫЗМЫ!

Дапамагло...

— Мне як сродак ад бяссоння
Нанач кнігі раіў Бронік.
— Ну і як, дапамагае?
— Год не сплю — усё чытаю...

Няма дурных

— Ты ўжо старэеш, заўважаю я.
Чаму ж усё не жэнішся ніяк?
— Дасць згоду быць са мной
адно дурніца...
Не ідыёт я, каб з такой жаніцца!

Звышдвухгадовая
стрыжка

— Стрыжку папрашу я ў вас,
Як рабіў апошні раз.
— Скуль я ведаю, якую?
Два гады ўсяго працую...

Спагадлівы зяць

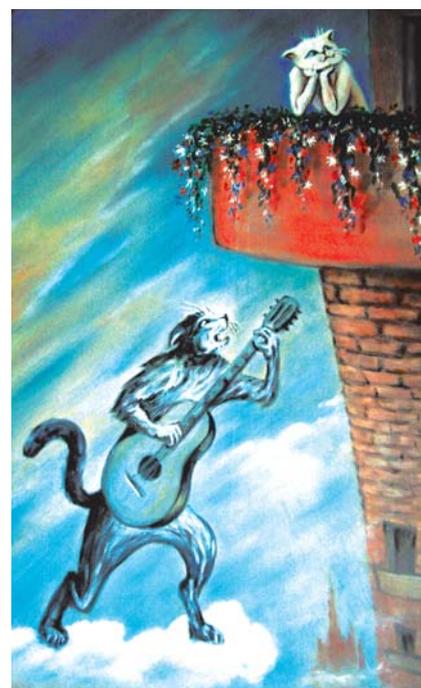
Цешча нейк у моцны лівень
Ў дзверы стукала, а зяць:
— Мама, да сябе б ішлі вы,
Пад дажджом чаго стаяць?
г. Орша.

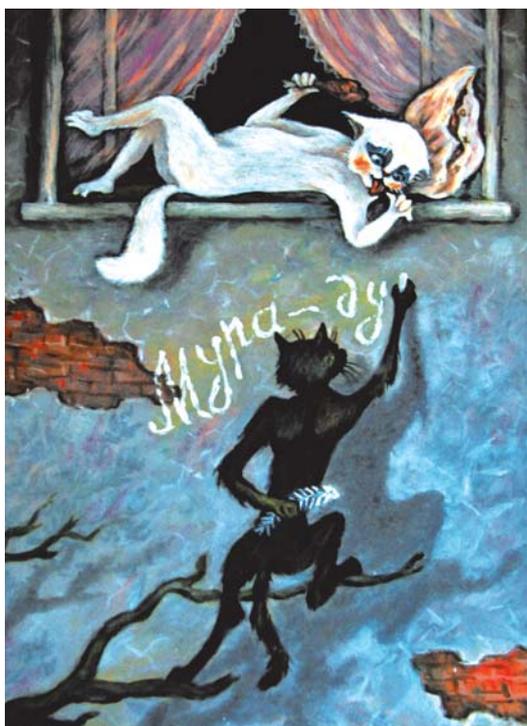
Алег КАРПОВІЧ.

ВЕРНІСАЖ

Малює
Сяргей
ДАВІДОВІЧ

**На пляжным
узбярэжжы**

Для вачэй мужчынскіх
Шмат прыемнага,
Позірк толькі на адно
Нацэлены:
Узбярэжжа
Цёплае міжземнае
Не пяском,
А целаі засцелена.

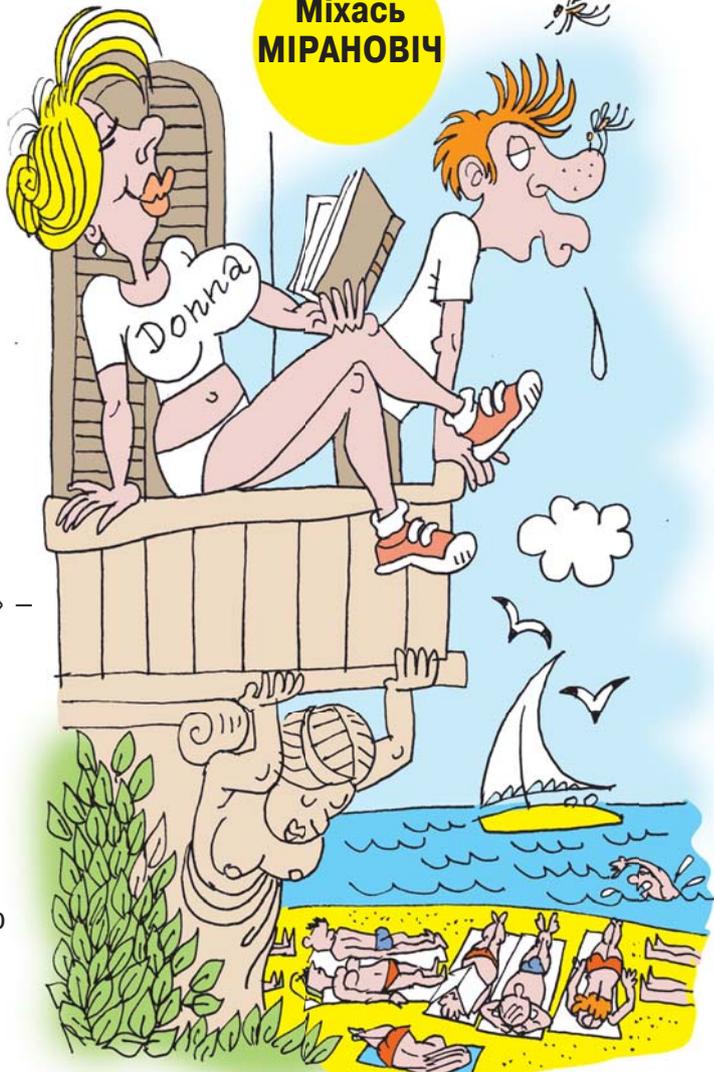
**Ніякай
абразы!**

Не дэбашыр я
І не грубіян.
Хоць быў заўжды
Прыхільнікам «зялёных» —
Плюю
На Атлантычны акіян:
У рот вады
Набралася салёнай.

Чаканне

Ноч ціхутка прыйшла.
Духата і бяссонне...
Але позна збірацца ўжо
На праменад.
Я, як донна, сяджу
На іспанскім балконе,
Ды не хоча ніхто
Мне спяваць серэнад.

**Міхась
МІРАНОВІЧ**

Кароль і валеты

У чым
Дэмакратыі соль?
Нам цяжка паверыць
У гэта:
Хоць ёсць у краіне
Кароль,
Але ёй кіруюць
Валеты.

**Іспанскі
літаратар**

Мо, дарэмна
Рыфмаю грашу?
Ды што зробіш:
Слова я аматар!
Кніжку трэцюю
Ў Іспаніі пішу,
Нібыта
Іспанскі літаратар.

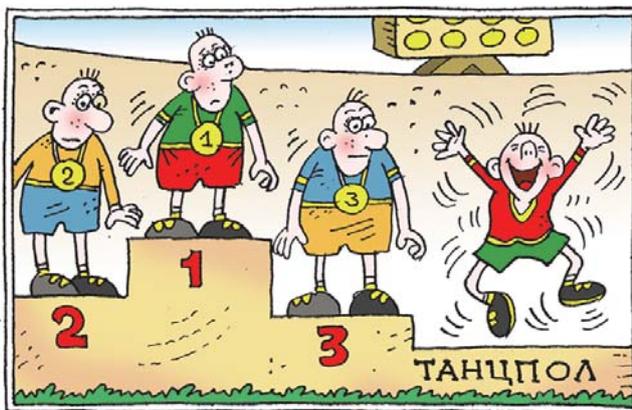
**Нешта
ды застанецца**

Адпачынак іспанскі,
Вядома, мінецца,
Час ад'езду пазначаны
Ў календарах.
Мы паедзем, а кроў наша
Тут застанецца —
Застанецца яна
Хоць бы ў тых камарах...

г. Віцебск.

Алег КАРПОВІЧ.

Алег ПАПОЎ.

Галіна НІЧЫПАРОВІЧ

РАНА У РАЙ

Што ні кажы, у вёсцы цікавей, чым у горадзе. Усе адзін аднаго ведаюць, вітаюцца, пажартуюць пры сустрэчы ці хаця б словам перакінуцца. А ў горадзе жывуць дзверы ў дзверы і ні табе «дабрыдзень», ні «бывай»...

У Вадзіма з Пятром – карэнных гараджан – было іначай: сябравалі з дзяцінства, не цураліся сустрэч і ў дарослым жыцці.

Нядаўна Вадзім набыў дачу. Таму кожную вольную хвіліну з жонкай Лікай, а часам і адзін, імчаў туды. Абкасіць, ускапаць, што-небудзь падладзіць... Чалавек, калі не гультай, заўсёды работу знойдзе.

Запрасіў і сябра на лецішча адпачыць, а заадно крыху дапамагчы, калі той не супраць.

– Чаму б і не? Не ўсё ж бакі на канапе адлежваць, – з радасцю пагадзіўся Пятро...

За клопатамі дзень праляцеў незаўважна. Удвух мужчыны падлаталі дах, пафарбавалі плот. Часу хапіла нават на тое, каб збегачь да ракі ды ўволю паплюхацца ў халаднаватай вадзе.

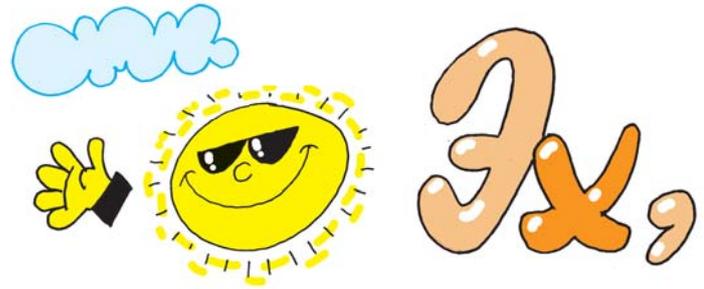
Тым часам Ліка накрыла на стол у альтанцы...

Засядзеліся сябры за поўнач: пілі-елі, усламіналі мінулае, нават зацягнулі песню. Пятро заснуў там жа, на лаўцы. Гаспадыня хацела пабудзіць яго, завесці ў хату, але потым перадумала: ночы стаялі цёплыя, лаўка шырокая. Таму прынесла падушку ды накінула зверху лёгкую коўдру, бо пад раніцу заўсёды холадна...

Прачнуўся Пятро ад вясёлай гаманы птушак. Прадраў вочы і ад здзіўлення баяўся зварухнуцца: сонечныя промні прабіваліся праз лістоту дрэў, на траве зіхацелі кропелькі расы...

– Дзе гэта я? – спытаў Пятро ў самога сябе. – Няўжо памёр ды трапіў у рай? Нічагуткі не помню! Во ўліп...

– Ну што, паночку, ці выспаўся? – пачуўся аднекуль знаёмы голас і вярнуў яго на грэшную зямлю. – Не цвёрда на лаўцы спаць?

– Не, – разгублена пачухаў той патыліцу і ўсмінуўся: «Гэта ж трэба, чаго захацеў – у рай! З усімі грахамі... Варта пачакаць. Ды тут такая незямная прыгажосць! І як я ўчора не заўважыў?..»

А сам адказаў Вадзіму:

– Нездарма кажуць, што мякка сцеле, ды мулка спаць. Часцей трэба на свежае паветра выбірацца, бо з непрывычкі ажно п'яніць...

СЛОВА НЕ ВЕРАБЕЙ

Вечарэе. На лаўцы на вясковай вуліцы, якая праглядваецца з канца ў канец, сядзяць жанчыны. Побач з кожнай, нібыта ахоўнік, стаіць кіёк.

Самая гаваркая з кабет – Станіслава Якімаўна. Пачне ўспамінаць ды расказваць і быццам памаладзее: маршчынкі на твары разгладзяцца, у вачах заскачуць вясёлыя чорцікі. Да драбніц памятае многае, што здаралася ў яе жыцці, нават сорок гадоў таму.

– Ой, дзяўчаткі, а ці не распавесці вам гісторыю, якая са мной адбылася, калі працавала даяркай? А ўсё язык мой вінаваты!..

Раней на ферме асаблівых умоў аніякіх. Дзверы зачыніш – няма чым дыхаць, адчыніш – скразнякі... Неяк я моцна прастудзілася, а бальнічныя браць тады моды не было. Не тое што цяпер: ледзь дзе кальнула, хутчэй у паліклініку – абы не працаваць. Карацей кажучы, запусціла хваробу. І народныя сродкі нават не дапамагалі. Насмарк – у два ручаі. Ды каровам без розніцы, абы накормленыя ды падоеныя...

Чую: начальства на ферме заявілася. І не толькі мясцовае, а і важнейшае – з раёна ці з вобласці. Ходзяць па кароўніку такія важныя, глядзяць на парадкі.

Лета!

Ды – ліха на іх! – спыніліся якраз каля мяне; назіраюць, як працую. А потым самы важны з іх і кажа: «Женщина, так же нельзя работать! Вам надо срочно гайморит лечить. Это же такие страдания».

Я гэтакую назву хваробы, вядома, чула... «Так-так, трэба лячыцца, – згаджаюся, – бо дурная немач! Ні ратунку ад яе няма, ні рады. І, гляньце, куды ўбілася: у людзей – туды, дзе ніхто не бачыць, а мне – дык проста ў нос...» Як кінулася начальства ў рогат, ажно кароў мне спудзілі. Паскалілі зубы і пайшлі далей...

Пазней заатэхнік патлумачыў: тая хвароба, што ні са-мому паглядзець, ні людзям паказаць, называецца ге-марой, мая ж – гаймарыт, і знаходзіцца там, дзе ёй належыць. Словы падобныя, а хваробы – не... Таму перш, чым нешта гаварыць, асабліва добра не веда-ючы, лепш прытрымаць язык за зубамі. Нездарма ж у народзе заўважана: «Слова не верабей: вылеціць – не зловіш».

Рагуля дапамагла

Дзед Панкрат – чалавек памяркоўны, спагадлівы, працавіты. Заўсёды гатовы дапамагчы (адзіночкі старых у вёсцы шмат), ды за плату – «вадкую валюту». Іншай ніколі і не прызнаваў. Лічыў, што грошы – гэта так, паперкі.

З-за яе, з-за праклятай «валюты», жонка ўсе нервы спаліла: і прасіла яго, каб спыніўся, і лаялася, і па-гражала... А ў таго, як кажуць, у адно вуха ўляцела, у другое вылецела. Дзень-другі чалавек патрывае, потым зноў за старое: дадому ідзе – за плот трымаец-ца, а назаўтра шукае, дзе б пахмяліцца...

Але ж унукі ўсё роўна яго любілі. Адзін з іх, меншы, Міхаська, імя добра вымавіць не мог, дык зваў дзедам Дакратам. Вяскоўцы ў гэтае «імя» адну літарку дабаві-лі – стаў Дамкратам.

Той не крыўдаваў, бо яшчэ і лішні козыр займеў. Казаў: «Я з такой мянушкай ды чарку падняць не магу?!»

А тут раптам кінуў піць. Зусім. Як падмянілі чала-века – ні кроплі ў рот! І не дапытацца, у чым пры-чына. Маўчыць стары. Толькі макаўку пачухае ды мах-не рукой.

Прабалбаталася яго Кацярына.

– Неяк у нядзельку, – па сакрэце расказала яна жанчынам каля студні, калі пайшла па ваду, – захаце-лася мне ў суседнюю вёску да дачкі наведацца. Думала да абеду дахаты вярнуцца, але ж затрымалася, толькі на змярканні патрапіла. Свінні – яшчэ здалёк пачула – галодныя, хляўчук разносяць, карова нядоеная мыкае. Тут і гадаць няма чаго...

Адчыніла дзверы ў хату – так яно і ёсць. Панкрат на ложку каля акна храпе, аж фіранкі гойдаюцца, перага-рам у хаце смярдзіць так, што ўчадзець можна.

Расчыніла я вокны, каб паветра змянілася, сама ж пабегла свіней карміць. Ускочыла пасля ў хату даёнку ўзяць, а там... Рагуля ўсунула галаву ў акно – якраз над ложкам, дзе Панкрат спаў – ды языком шурпатым па твары яму. Адзін раз, потым яшчэ, ды яшчэ...

Той зенкі прадраў, у мызу рукамі ўпёрся ды кры-чыць:

– Нікуды я з табой не пайду! Адчапіся! За што? Я ж нічога кепскага не рабіў, нікога не пакрыўдзіў! Хіба што Кацярынку калі...

Раптам убачыў мяне. Ажно галавой страсянуў.

– А ты тут чаго? За што? Я – вядома, гарэлку піў. Чым нагршыла?

А ў самога дзікі страх у вачах і слёзы ліюцца як боб... Крыху супакоіўся, ачуняў ды пачаў жаліцца:

– Я ж думаў, што памёр, а рагаты нячысцік па мяне прыйшоў, каб у пекла завесці.

– Менш піць трэба, – адказала яму. – Глядзі, у наступны раз мяне побач не будзе, ніхто цябе ад нячысціка не ўратуе!..

Вось так разумная Рагуля дапамагла гаспадыні пе-равыхаваць мужа. Ён цяпер не п'е – ні гарэлкі, ні малака...

Уздзенскі раён, в. Магільна.

Студэнцкая ГУМАРЫНА

Галіна БАБАРЫКА

Раней студэнты, якія ехалі на вучобу з вёскі, цягнулі ў горад поўныя чамаданы ды сумкі. У іх былі напакаваны слоікі з варэннем, з тушонкай, кавалкі сала, загорнутыя ў паперу... Ноша – як падняць! Вярталіся ж звычайна з пустым багажом. Добра яшчэ, калі везлі назад парожнія слоікі. А часцей за ўсё ў заплечніках ды сумках было пуста...

Неяк адзін студэнт-першакурснік ехаў дадому. У Лунінцы, як звычайна, адбывалася перасадка на іншы цягнік, чакаць доўга... Каб не насіць з сабой чамадан, хлопец пакінуў яго ў камеры захоўвання ды пайшоў гуляць па горадзе. Паспеў нават кіно паглядзець...

Вярнуўся на вакзал. Падышоў да ячэйкі, набраў шыфр. Не адчыняецца! Тузаў, тузаў дзверцы – ніяк. Кінуўся шукаць дзяжурнага...

– Што там у цябе ляжыць? – строга пытаецца той, стоячы каля камеры захоўвання.

- Чамадан.
- А ў ім?
- Вожыкі.
- Дзе браў?
- Купіў.

Цішыня. Мужчына пільна паглядзеў на хлопца.

– Навошта з сабой возіш?

– Гляджу іх. Дзядзечка, адчыніце, калі ласка! Я на цягнік спазнюся!

Між тым, дзяжурнаму даліся ў знакі вожыкі. Ён задуменна прамовіў:

– Як яны там?
– Хто? – не зразумеў студэнт.
– Ды вожыкі твае!
– А што ім зробіцца: ляжаць, – паціснуў плячамі хлопец і зноў пачаў прасіцца. – Дзядзечка, адчыніце, дальбог, спазнюся!
– Яны нежывыя? Навошта яны табе? – не мог супакоіцца той.

– Я ж кажу, гляджу іх!

Мужчына на хвіліну задумаўся.

– А што ў цябе яшчэ ў чамадане? – ужо з яўным падазрэннем спытаў ён. – Кажы праўду!

– Кракадзілы.

– Хто? – аслупянеў дзяжурны. – Я зараз міліцыянера паклічу! Што гэта робицца!..

Мужчына дрыжачымі рукамі адчыніў ячэйку і загадаў:

– Адкрывай чамадан! Паказвай! І вожыкаў, і кракадзілаў... У цябе там, можа, і змеі якія сядзяць ці іншая трасца? – і адышоўся на два метры. – Адкрывай, кажу!

Студэнт нарэшце зразумеў, чаму так расхвалываўся дзяжурны, і зарагатаў. Той яшчэ больш насцярожыўся. Але дарма...

– Ну ты і жартаўнік! Напужаў мяне моцна, – круціў ён потым галавою ды пасміхаўся ў вусы. – Вожыкі, кракадзілы... Чаму не сказаў адразу пра часопісы? Я ж іх таксама чытаю, цікавыя...

– Ды не падумаў неяк... Хвалываўся, што на цягнік спазнюся, – апраўдваўся хлопец. – А вы яшчэ міліцыяй прыгразілі!..

Ён працягнуў дзяжурнаму некалькі нумароў:

– Чытайце, калі ласка!

– Дзякуй, не адмоўлюся, – заўсміхаўся мужчына. – Можа, таксама жартаўніком стану, як і ты...

Сталінскі раён, в. Мачуль.

Мікола ПРГЕЛЬ.

Васіль ТКАЧОЎ

ДРА-БІН-КІ

У бібліятэцы. Бяру кнігі, больш — для жонкі. Яна вялікі аматар чытання мастацкай літаратуры. Пакуль бібліятэкарка падбірае томікі, стаю, чакаю. За яе спінай з'яўляецца маладзенькая дзяўчына, якую бачу ўпершыню. Пытаю:
— Новенькая?

Тая, занятая падборам кніг, адказвае не падымаючы галавы:
— Не, ужо прачытаная.
І адкладае кнігу ўбок...

Муж паставіў чайнік на пліту. Пакідаючы кухню, кінуў жонцы, што ў зале на канапе чытала кнігу:
— Калі раптам не пачую, як засвішча чайнік, гукнеш мяне.
Неўзабаве чайнік выдаў свіст.
— Закіпеў! — крыкнула кабет.
— Чую! Не глухі...

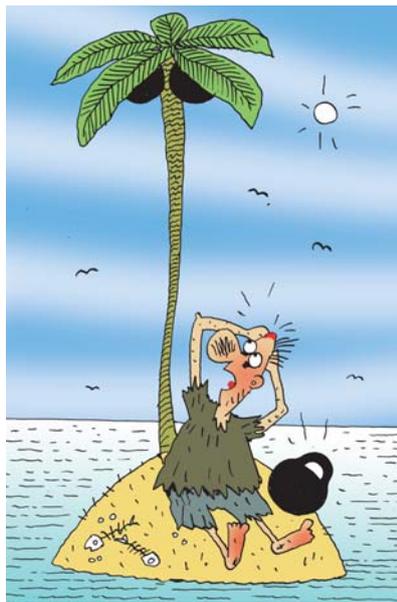
г. Гомель.

Сустрэў знаёмага. Разгаварыліся. Ён між іншым успомніў суседай, які моцна любіць чарку. Грошаму ўвесь у даўгах.
— На днях просіць, каб пазычыў яму рубель, — кажа знаёмы. — Я ж добра помню, што ён ужо браў у мяне два рублі, абяцаў вярнуць назаўтра. Аднак мінуў месяц — і дзе яны, тья грошы? Нагадаў пра доўг. А ён прапануе: маўляў, вазьмі з тых грошай, якія мне павінен, рубель, потым вернеш тры...

Мора пра мора

Як жа хочацца на ўзмор'е
Да гаючых берагоў!
Там прыдбаю я здароўе,
Каб дажыць да ста гадоў.
Там загарам залацістым
Буду скуру аздабляць
І пяском бялюткім, чыстым
Пяткі спраўна шліфаваць.
Пашукаю кавалера —
Іх там шмат, «халасцякоў».
На кароткі час паверу
У праўдзівасць яго слоў...
Экзатычнымі крэмамі
Буду рукі націраць,
Скіну пару кілаграмаў,
Маладзейшаю каб стаць.
Ў моры я пакіну стому,
Буду добрай, а не злой.
Папльву пасля дадому
Цуда-рыбкай залатой!...

Мікола САЛАЎЦОЎ,
г. Чавусы.

Пётр КОЗІЧ.

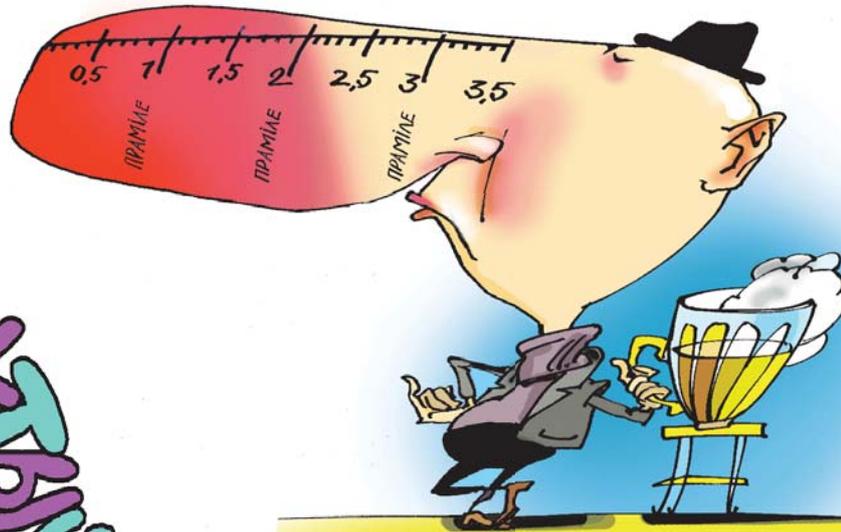

Вера АСТАХНОВІЧ.

Аляксандр ШМІДТ.

Алег КАРПОВІЧ.

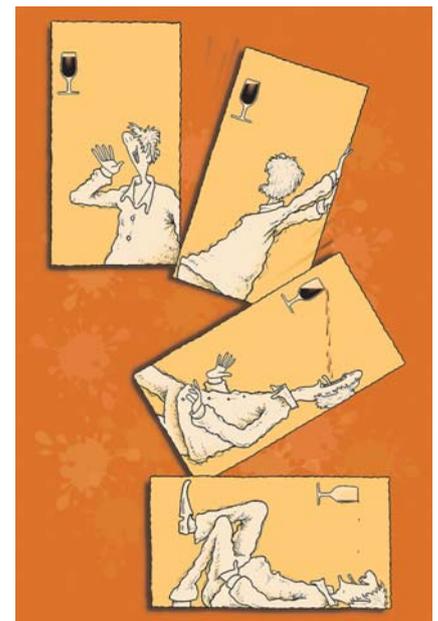
АЭТЭК ТЫСНЯ ГІСТОРА

Бульба стыне на пліце,
А муж з працы не ідзе.
Пайду, добра пашукаю –
Цемра за акном такая.
Зазірнула да суседа:
Шумна там, ідзе бяседа.
За сталом сядзіць каханы,
Не пазнаў мяне, бо п'яны.
Я кажу: «Пайшлі дахаты,
Выпіў, Стасік, ты багата».
Ён узняў паволі вочы,
Выдаў, нібы хто сурочыў:
– Вы мне, цёткі, не вядомы,
З вамі не пайду дадому!
– Я адна! Я твая жонка!
– Мая жонка – не шпіёнка,
І за мной яна не сочыць...
Хлопцы, мяне ўкрасці хочуць!
Дзве вунь тья маладзіцы...

«Перабраў, відаць, «вадзіцы», –
Сусед кхекнуў. – Пойдзем, браце,
Твая жонка спіць у хаце».
І я кінулася бегчы,
Каб хутэй у ложка легчы...
Раніцаю п'ём гарбату.
Пазірае вінавата.
– Дзе ж ты ўчора быў, саколе?
– Нацярпеўся я даволі...
Толькі не хвалюйся дужа:
Быў напад на твайго мужа.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр БАГДАНОВІЧ.

Аляксандр ШМІДТ.

Нейкія дзве маладзіцы...
Ледзьве змог я адчапіцца!
Бег дадому з усіх ног,
А як трапіў за парог
Хаты нашай – замкнуў дзверы...
Ты смеяшся, мне не верыш?..
– Веру. Толькі «дэтэктыв»
Алкагольны меў матыў.
Каб так болей не трапляць,
Трэба, Стасік, меру знаць.

Уладзімір ФІЛАТАЎ,
г. Мінск.

ТЭАРЭТЫЧНА І ПРАКТЫЧНА ІРАНЕСКА

Алег ЛЕСЬКІЎ

Тэарэтычна і практычна ўсё магло скончыцца значна горш. І нават трагічна. На шчасце, так не сталася. Бо я ўдачлівы, у кашулі нарадзіўся! А яшчэ заўжды неадступна прытрымліваюся правіл дарожнага руху. Хуткасьць? Якая там яна ў веласіпедыста! Больш не памятаю нічога... Апрытомнеў, калі добра зарос шчаціннем.

Жонка паведамiла: мой рагаты сябар, гэта значыць, ровар, аднаўленню не падлягае. Тую кучу разам са старымі чыгунамі ўжо здалі на металалом.

Доктар доўга ціснуў мне руку, запэўніваючы, што прыклаў максімум намаганняў, каб як мага хутчэй вярнуць да паўнацэннага жыцця. Паколькі здаровы, выпісаў дадому. Тэарэтычна – так яно і магло быць: траўмы ж адсутнічаюць. Практычна – я доўга сябе абмацваў, прысядаў, махаў рукамі і нагамі... Напэўна, эскулапы ўсё ж маюць рацыю. Абышоўся лёгкім спалыхам, некалькімі сінякамі,

гузаком на лбе і... страたю прытомнасці. Бывае і так. Па дарозе дамоў у храм зазірнуў – якраз служба за здароўе ішла.

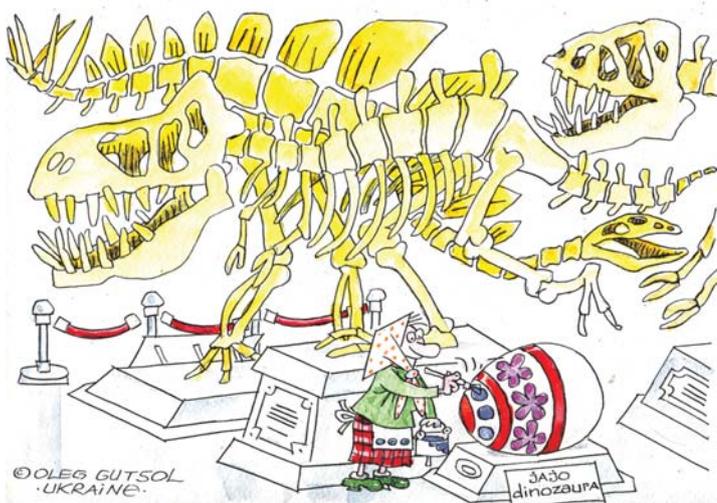
Спаў моцна. Бестурботна. Разбудзіў тэлефонны званок. Гэта быў мой урач. Усхваляваным голасам запытаў, як я сябе адчуваю, і загадаў, каб тэрмінова збіраўся і вяртаўся ў бальніцу. Нават прышле па мяне машыну.

Я паспеў пацікавіцца, што ж здарылася. Доктар таямніча сказаў, каб рыхтаваўся да аперацыі, бо пра мой выпадак у сацыяльных сетках тако-о-о-е пішуць...

Выпіўшы валяр'янку, я пачаў чытаць тыя паведамленні. Шмат. І сумныя каментарыі. Даведаўся наступнае. У гэты «фатальны» дзень мяне знялі з дрэва, якое адразу ж і спілавалі. Іншая крыніца апісвала, як я праламаў бетонную агароджу. Трэцяя сцвярджала, маўляў, не размінуўся з... параходам. У адным інтэрнэт-эксперты былі салідарныя: «Пацярпелы (гэта значыць, я) знаходзіцца ў коме, яму патрабуецца неадкладная аперацыя». Відаць, таму і ўрач пазваніў.

Я чалавек дысцыплінаваны, сабраўся і пайшоў. Калі ў інтэрнэце пішуць, што неабходны аперацыя і працяглая рэабілітацыя, то тэарэтычна так яно і ёсць. А практычна – ніхто падманваць у такіх сур'ёзных справах не будзе...

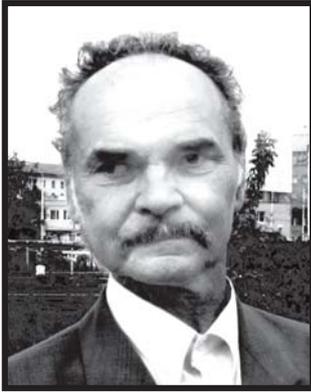
Пераклад з украінскай мовы Веранікі МАНДЗІК.

Алег ГУЦОЛ.

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Лёс, звязаны «Вожыкам»

Талент гумарыста ў майго сябра Івана СТАДОЛЬНІКА праявіўся яшчэ тады, калі ён прыйшоў працаваць у нашу родную полацкую газету ў далёкім 1967 годзе. На старонках літ-аб'яднання «Наддзвінне» сталі рэгулярна з'яўляцца яго гумарэскі, а адна з іх, «Двайны зуб», зрабіла аўтара славы і папулярным для палачан. Адбылося гэта не без дапамогі... карэктара. Я, дарэчы, працаваў тады ў карэктарскай і добра памятаю тую сітуацыю. Мая калега Вольга Антонаўна перачытвала тэкст і напавіла ў Іванавай гумарэсцы літару, у выніку чаго адно слова набыло нечаканы, нават эратычны падтэкст.

Беднаму аўтару давялося даказаваць, што ён так не пісаў, але слава ўжо разнеслася па горадзе, і людзі перадавалі газету з гумарэскай Івана Стадольніка, як кажучь, з рук у рукі.

Ды і ў паўсядзённым жыцці ў нас з Іванам было нямаля кур'ёзных смешных выпадкаў, ён любіў сяброўскія розыгрышы, розныя жарты.

Таму калі яго запрасілі ў сталіцу, у рэдакцыю «Вожыка», усе палічылі гэта натуральным. Адно я не мог сабе ўявіць: праз пэўны час нашы шляхі перасякуцца менавіта там.

Я застаўся тады, калі Іван пераехаў у сталіцу, у родным горадзе, але сувязь мы падтрымлівалі цесную. Сачыў за яго працай у «Вожыку», цешыўся таму, што Іван відавочна творча сталаў, меў добрых сяброў у калектыве, з якімі ён мяне знаёміў, не раз прыязджаючы ў іх кампаніі на нашу малую радзіму.

Нечакана для сябе самога я таксама стаў вожыкаўцам напрыканцы

1997 года, на працу ў часопіс мяне запрасіў галоўны рэдактар Валянцін Болтач. Ды і якраз на Іванаву былую пасаду адказнага сакратара. Праўда, да яе дадалася і функцыя намесніка рэдактара.

А неўзабаве і Стадольнік зноў вярнуўся пасля невялікага перапынку ў вожыкаўскі калектыв, і мы зноў, як некалі, пачалі працаваць разам.

Так «Вожык» стаў прыкметнай вехай на нашым агульным жыццёвым шляху.

Безумоўна, такое трывалае сяброўства звязана не толькі з «Вожыкам», але, успамінаючы цудоўнага чалавека і пісьменніка Івана Стадольніка, нельга не ўгадаць любімы часопіс.

На жаль, даводзіцца гаварыць пра Івана Канстанцінавіча толькі ў мінулым часе. Але ўгадваючы ягоную светлую постаць, варта перачытаць яго творы, паслухаць успаміны сяброў і перагартваць мінулыя вожыкаўскія старонкі.

І памяць пра яго, веру, будзе жыць доўга-доўга.

Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ.

Гумарыст і сатырык з дзяцінства

«Уваходзіны ў сатырычна-гумарыстычны цэх у Івана Стадольніка адбыліся зусім неспадзявана, калі яшчэ вучыўся ў школе. І дапамог яму ўпершыню звездаць сілу друкаванага слова, а разам з тым і ўсе «нязручнасці», якія выпадаюць на долю нашага брата-сатырыка, мост. Так, так, звычайны мост. Як гэта было?»

Напісаў аднойчы Іван у Докшыцкую раённую газету крытычную заметку пра мост-развалюху, што ляжаў пасярод вуліцы ў вёсцы Янкі Докшыцкага раёна і наводзіў на прыкры сум і праезджых, і прахожых. Заметку надрукавалі. А назаўтра прыходзяць да шчаслівага аўтара старшыня сельсавета са старшынёю калгаса і пытаюць:

— Ты пісаў пра мост?

— Я, — збянтэжана адказаў аўтар.

— Ну дык вось, бяры рыдлёўку, сякеру і ступай да дзядулі Якава. Будуйце мост...

Не ведаў тады вясковы падлетак, што неабавязкова карэспандэнту выпраўляць чужыя агрэхі ўласнымі рукамі, але праз два дні мост быў гатовы.

Удзячнасць аднавяскоўцаў стала самым найпершым для яго ганарарам.

Закончыўшы школу, Іван Стадольнік працаваў у калгасе, у бібліятэцы, на асваенні цалінных зямель. Потым, пасля вучобы на зубаўрачэбным аддзяленні Полацкага медыцынскага вучылішча, працаваў у сельскай бальніцы. Але не давала спакою цяга да роднага слова, да журналістыкі, да літаратурнай творчасці. У актыве маладога аўтара з'яўляецца нямаля вершаваных публікацый у докшыцкай раённай газеце «Ленінская трыбуна», у рэспубліканскім друку. І ён з цягам часу пераходзіць на пастаянную работу ў рэдакцыю полацкай аб'яднанай газеты «Сцяг камунізму». Завочна заканчвае факультэт журналістыкі БДУ імя У. І. Леніна.

А як жа з сатыраю, з гумарам? Тая далёкая вучнёўская спроба пярэ ў гэтым складаным жанры не забылася. І вось у 1967 годзе на старонках часопіса «Вожык» выходзіць першая гумарэска І. Стадольніка. За ёю — другая, трэцяя. Празічныя, вершаваныя...

Творы празіка і паэта Івана Стадольніка перш за ўсё вызначаюцца ўменнем знаходзіць «нечаканыя сюжэтыны варыянты» ў жыцці, прыкмятаць у сваіх «герояў» — розных «вундэркіндаў», «універсальных» работнікаў, лайдакоў з «гуляй-канторы», падхалімаў, адшчапенцаў, прайдзісветаў, марнатраўцаў — самыя характэрныя, самыя адметныя рысы, якія заўсёды нечым запамінаюцца нам, выклікаючы ў чытача то агіду, то абурэнне, то горкі роздум, то пачуццё чыста чалавечай спагады.

Жанравы арсенал аўтара багаты: гэта гумарэскі, сцэнкі, байкі, мініяцюры. І прыемна бачыць яго імкненне да надзённасці тэм, да лаканізму, нешматслоўнасці, да трапнасці характарыстык, радка...»

(З уступнага слова
Міколы ЧАРНЯЎСКАГА да зборніка
сатыры і гумару Івана СТАДОЛЬНІКА
«Як тут не смяяцца?», які выйшаў
у Бібліятэцы «Вожыка» ў 1985 годзе).

Рэдакцыя і рэдкалегія часопіса сатыры і гумару «Вожык» шчыра смуткуюць з нагоды смерці свайго былога супрацоўніка, вядомага пісьменніка Івана Канстанцінавіча СТАДОЛЬНІКА і выказваюць шчырае спачуванне яго родным і блізкім.

3 французскага гумару

У застоллі добра захмялелы гаспадар, буйны банкір, хваліцца гасцям:

– У дзяцінстве, шаноўныя, я марыў стаць рабаўніком...

– Вас можна назваць шчаслівым, – прамовіў хтосьці з іх, – бо дзіцячая мара збылася!

* * *

Размаўляюць сябры.

– Як разабраць у мух, дзе – яна, а дзе – ён?

– Па шкле, на якое яны сядуюць: яна – на люстэрка, ён – на бутэльку!

* * *

Муж кажа жонцы:

– Той сляпы, якому ты падала манету, не прытвараецца, ён сапраўды нічога не бачыць.

– Чаму так думаеш?

– Бо сказаў у адказ: «Дзякуй, прыгажуня!»

* * *

Студэнт хацеў праехаць зайцам з Парыжа ў Марсель і схаваўся пад вагонам. Аднак у Дзіжоне яго знайшлі, давялося аплачваць білет.

– З вас яшчэ сто дваццаць франкаў, – змрочна прамаўляе кантралёр.

– Гэта чаму ж?

– Вагон, пад якім хаваліся, – мяккі.

* * *

У цырульні майстар заўважае кліенту:

– На жаль, вы губляеце валасы. Хутка пачнеце лысець. Што-небудзь робіце, каб хоць крыху захаваць рэшткі?

– Так, безумоўна! Я падаў ужо заяву аб разводзе.

* * *

– Мадам, я той чалавек, якому вы тры месяцы таму падарылі стары пінжак. У ім знайшліся пяцьсот франкаў.

– Хочаце іх вярнуць?

– Не, я прыйшоў даведацца, ці не знойдуцца ў вас яшчэ старыя пінжакі?

3 польскага гумару

– У нас сёння нехта быў? – пытае Ванда.

– Прыходзіў пашталён, – адказвае маці.

– Для мяне што-небудзь ёсць?

– Не, ён лысы, пузаты ды яшчэ жанаты!

* * *

Маці раіць дачцэ, якая збіраецца замуж:

– Ніколі не спрачайся з мужам.

– А як жа тады зрабіць, каб выйшла па-мойму?

– Адразу плач!

* * *

– Да нашай Альжбэты сватаюцца два хлопцы, – расказвае жанчына знаёмай. – Мы ў вялікай разгубленасці...

– А чаго хвалявацца?

– Не можам рашыць, з якім з іх браць першы шлюб.

3 татарскага гумару

– Якая розніца паміж разумным і дурнем?

– Разумны пра гэта ніколі не пытае...

* * *

Шэф лае падначаленага:

– Ну і людзі! Няўжо ты думаеш, што я ідыёт?

– Не ведаю, – мямліць той, – я тут нядаўна працую...

* * *

Гаспадар наймае вартаўніка і папярэджвае:

– Ахоўнік павінен мець адпаведныя рысы характару!

– А я, – радасна ўсміхнуўся Акмалі, – умею вельмі чуйна спаць...

Сабраў і пераклаў на беларускую мову Міхась СЛІВА, г. Рагачоў.

Таццяна
ДЗЕМІДОВІЧ

КАМП'ЮТАРНЫЯ

Ноччу вандраваў па інтэрнэце,
Раніцай сур'ёзна заблукваў:
У гульні, галодны па сюжэце,
На квадратным дрэве начываў.

Што за шум стаіць у хаце вечарамі?
І чаму капрызнічае, румзае дзіця?
Не хапае лайкаў жонцы ў Інстаграме –
І няма для ўсёй сям'і шчаслівага жыцця!

ВЕСЯЛІНКІ

– Коцік Пушысцік, ты чаму не спіш?
– Я сачу, як бегеае камп'ютарная мыш!
– Мож, нагуляецца ў «танчыкі» Валерка
І нарэшце мне напоўніць малаком талерку!
г. Брэст.

Інтэрнэт:
жартуе
ўвесь
свет!

Крызіс – гэта калі ты чакаў,
што вось-вось пачнеш жыць добра.
А потым зразумеў, што добра
ты жыў раней.

– Напішы мне тое, што не можаш
прамовіць услых...
– Мяккі знак.

Разумная жанчына заўсёды
адпусціць пагуляць свайго мужа.
А мудрая – яшчэ і з сабакам.

Страшней за ўсё, калі ты пар-
мёр і супакоіўся ўжо. А доктар
як шарахне токам – і на работу
ў дзевяць.

Калі я доўга не бяру трубку,
то хутчэй за ўсё чакаю прыпеву.

Сапраўдны ты – гэта
той, каго паказвае фран-
тальная камера да таго, як
выбраў патрэбны вугал.

– Дзяўчынкі, на якім
тэрміне вы адчулі варушэн-
не дзіцяці?

– Калі ён з'ехаў і пачаў
жыць асобна.

16+

«Вожык» – грамадска-палітычны,
літаратурна-мастацкі часопіс
№ 6 (1593), 2021 год.
Выдаецца з ліпеня 1941 года.

Заснавальнікі:
Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь,
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія:
Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЫНЦЯРОВІЧ,
Мікола ПРГЕЛЬ, Юлія ЗАРЭЦКАЯ,
Міхась КАВАЛЁЎ, Казімір КАМЕЙША,
Алег КАРПОВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір
САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ, Мікола ШАБОВІЧ.

Рэдакцыя: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ,
Кацярына АКУЛІЧ (мастацкі аддзел),
Алена КЕДА (аддзел фельетонаў і пісьмаў),
Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры).

Адрас рэдакцыі
Юрыдычны адрас: Рэспубліка Беларусь,
220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.
E-mail: info@vviazda.minsk.by.

Паштовы адрас: Рэспубліка Беларусь,
220034, г. Мінск, вул. Захарава, 19.
E-mail: a-vojik@yandex.by

Тэлефон галоўнага рэдактара, намесніка
галоўнага рэдактара, аддзелаў фельетонаў
і пісьмаў, літаратуры, мастацкага – 244-92-37,
бухгалтэрыі – 311-17-16,
прыёмнай – 311-17-13 (тэл./факс).

Падпісныя індэксы:
74844 – індывідуальны, 01380 –
індывідуальны льготны, 748442 – ведамасны,
01381 – ведамасны льготны.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку
масавай інфармацыі № 520 ад 10.12.2012,
выдадзенае Міністэрствам інфармацыі
Рэспублікі Беларусь.

Выдавец
Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда»
Дырэктар – галоўны рэдактар
Аляксандр Мікалаевіч КАРЛЮКЕВІЧ

Камп'ютарная вёрстка: Святлана ТАРГОНСКАЯ
Стыльрэдактар: Марыя ГІЛЕВІЧ

Падпісана да друку 04.06.2021.
Фармат 60 x 84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 1,86.
Ул.-выд. арк. 2,60. Тыраж 505 экз. Заказ

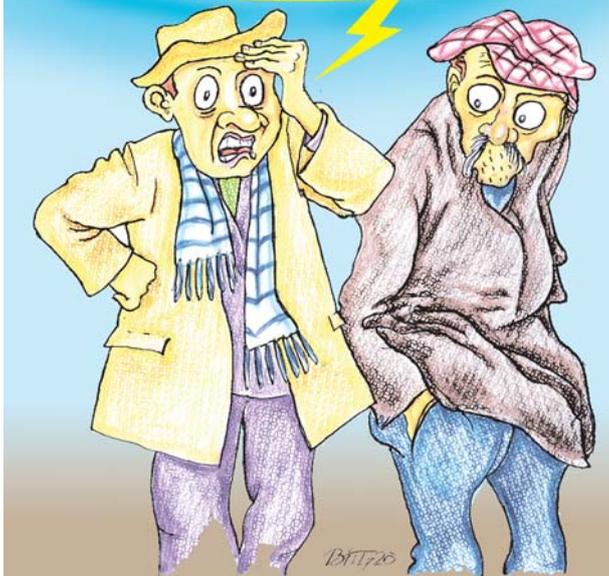
Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства
«БудМедыяПраект». ЛП № 02330/71
ад 23.01.2014, вул. В. Харужай, 13/61,
220123, Мінск, Рэспубліка Беларусь.

Матэрыялы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца, прымаюцца
толькі ў электронным выглядзе. Перадрукоўваючы
матэрыял, трэба абавязкова спасылалца на «Вожык».
Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор
і дакладнасць фактаў. Рэдакцыя можа друкаваць
матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

© Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, 2021
© РВУ «Выдавецкі дом «Звязда», 2021

Банк, у яким я тримаю гроші,
учора лопну. Ударнай хваляй
яго дырэктара закінула
ажно на Канары!

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Мікола ПРГЕЛЬ x 2.

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ і Дунька ШЫГ.

Не маё гарыць — не мне тушыць (бел.).

Гэта не мая справа (франц.).

Моя хата с краю —
ничего не знаю (рус.).

Пасля мяне —
патоп (нямецк.).

Як па мне, то няхай кульгаюць (лацін.).

Шаноўныя чытачы!

Рэдакцыя рытуе ўнікальны юбілейны нумар «Вожыка», прысвечаны 80-годдзю выдання.

Усіх сакрэтаў раскрываць не будзем, але сёе-тое раскажам.

Міхась Сліва, Мікола Гіргель, Васіль Найдзін, Міхась Мірановіч, Расціслаў Бензярук, Міхась Пазнякоў, Уладзімір Саламаха, Яўген Хвалеі, Віктар Гардзеі, Казімір Камейша, Васіль Ткачоў... Гэтыя і многія іншыя пісьменнікі і мастакі сябруюць з «Вожыкам» не адно дзесяцігоддзе, яскрава памятаюць часопіс у розны час, з рознымі галоўнымі рэдактарамі і супрацоўнікамі...

Безумоўна, ім ёсць што ўзгадаць.

Гэтыя цікавыя, займальныя, вясёлыя ўспаміны будуць надрукаваны ў ліпеньскім нумары «Вожыка». Спяшайцеся падпісацца і парайце так зрабіць родным і знаёмым!

Аформіць падпіску на № 7 за 2021 год можна ў любым паштовым аддзяленні да 27 чэрвеня. Вас чакаюць яшчэ шмат прыемных сюрпрызаў!

Да сустрэчы!

Не праваронь!

9 770132 595002 2 10 0 6